

filmfans

Cinefiler vs. Datafiler

TEXT: JACOB LUNDSTRÖM
ILLUSTRATION: HOLGER THORSIN

- Filmfans har för vana att titta tillbaka, men backspegeln ser inte längre likadan ut. Från retrospektiv på kvartersbiografer via klassiker på dvd till icke-auktoriserade rippar på nätforum. Cinefiler blev videofiler blir nu – datafiler? Jacob Lundström ser hur hänförda celluloidfetischister har förvandlats till digitala hantlangare. Och gör ett försök bli aktivistisk arkivarie.

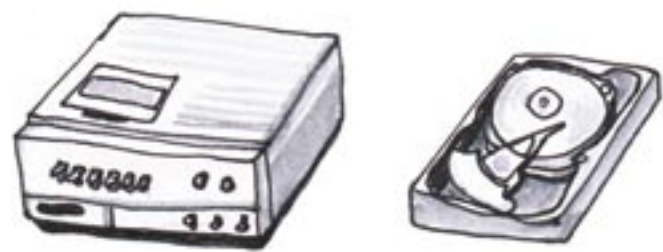
Förhållningsreglerna är förhållandevis enkla. Ingen mainstream. Inga pampiga Hollywoodfilmer (om de inte är åtminstone 30 år gamla). Inga screeners eller cams. Namnge uppladdade filer enligt anvisningarna. Be om hjälp om du behöver det, och försök uppträda i alla fall lite hövligare än du brukar i vanliga livet. Så ska allt gå bra.

Secret cinema, som tidigare hette Camera obscura, är ett vattenhål för cinefiler på nätet. Inte en av de där offentligt understödda kunskapsbankerna, som till exempel utmärkta Moving image source som drivs i regi av New Yorks filmmuseum, utan ett ideellt och användargenererat filmarkiv. En tillflyktsort för dem som inte står inte ut med massans dumhet på Pirate bay. Och där den ökända piratbuktens topplista består av de vanliga storfilmerna, allehanda thrillers och direkt-till-dvd-komedier med Seann William Scott, utgörs de mest populära filmerna på Secret cinema av en mer brokig skara. En höstdag är det animeaction av Mamoru Oshii, experimentfilm av Peter Kubelka och, ja, någon skandalfilm med Britt Ekland.

Secret cinema är en tracker, det vill säga en sajt som tillhandahåller infrastruktur för fildelning. Men det där är bara en teknisk definition och målsättningen med Secret cinema är just att bygga ett digitalt filmarkiv, främst för de udda eller bortglömda rörliga bilder som inte finns allmänt tillgängliga på annat håll. Med tanke på verksamhetens smått upphovsrättsvidriga natur kan medlemmarna kanske beskrivas som ett slags aktivistiska arkivarier – arkivister? – som tar filmhistorien i egna händer.

Cinefilin är historiskt också tätt sammanflätad med framväxten av filmarkiven. Filmälskare har alltid samlat på sig filmer, ibland med otillbörliga medel, för att rädda dem undan glömska, förmultning, eldsvådor och klämfingriga maktavare. Mycket av filmhistorien hade vi inte haft kvar om det inte vore för alla tjuvaktiga cinefiler. Men de har inte alltid hunnit fram i tid. Ibland har filmremsans lättantändliga nitratbas gjort att hela filmarkiv brunnit ned. Och under första världskriget smältes 400 Georges Méliès-filmer ned för att bli stövlar till den franska armén. I takt

Secret cinema heter inte så på måfå. När jag försöker bli medlem står det att forumet inte är öppet för nya medlemsansökningar. Det går inte att tillskansa sig filmskatter hur som helst.

med att tekniken för ändamålet blivit mer och mer tillgänglig, är det därför inte undra på att fler och fler cinefiler blivit arkivister. Ny teknik har också underlättat spridningen av själva arkivmaterialet, och på virtuella mötesplatser som Secret cinema delar medlemmarna med sig av sina digitaliserade filmdarlings. Det går tack och lov vare sig att sätta eld på eller tillverka militäruniformer av ettor och nollor.

Secret cinema heter dock inte så på måfå. När jag försöker bli medlem står det att forumet inte är öppet för nya medlemsansökningar. Det går inte att tillskansa sig filmskatter hur som helst. Det går däremot att fiska efter en invitation. På öppna trackern Freaky flicks, som kallar sig för »cinephile community«, bönar och ber användare om inbjudningar till de slutna filmsällskapen. Någon framhåller sin snabba internetuppkoppling, en annan sin rara samling sovjetfilmer, en tredje att han har tillgång till videobiblioteket på Concordias universitet i Kanada. Samtidigt diskuteras vilket medlemskap som egentligen är mest åtråvärt. Någon röstar Secret cinema, en annan på Cinematik, en tredje på Karagarga. Användaren Beksinski klagar på Karagargas strikta fördelningspolicy, som kräver att användaren laddar upp en viss kvot av mängden de laddar ner. Det leder ju bara, resonerar Beksinski, till att användare delar med sig av det de tror att andra vill ha bara för att få upp sin egen kvot. Något som signaturen Brunosc tror kan ha bidragit till att *Unlocking the secrets of g-spot* är den tredje mest nedladdade filmen någonsin på Karagarga.

Det är det udda, bortglömda och styvmoderligt behandlade som väcker habegäret – och den omhändertagande instinkten – i filmsamlaren. »Själva arkiveringsarbetet har på senare år kommit att bli givande i sig, kompletteringar av filmografier och det eviga sökandet efter vissa titlar«, säger filmsamlaren Henrik. Han är en av grundarna till Cinema grotesque, en svenskkontrollerad hubb på fildelningsprotokollet Direct connect. En hubb är enkelt förklarad en nod i ett nätverk och förmedlar trafiken mellan anslutna datorer. I detta fall är hubben en filmklubb – endast för medlemmar. »CG startades för att det i vårt tycke är bra med mer

nischade och slutna hubbar där folk kan samlas för att diskutera, och framför allt dela med sig av film.« Cinema grotesque har medlemmar från hela världen, men de flesta av dem är européer. En fördel med att hålla hubben slutna är enligt Henrik att de kan kvalitetskontrollera sina medlemmar, det vill säga se efter vad de egentligen har att dela med sig av.

Inte långt efter grundandet började de själva att rippa filmer, och ett par av dem går att hitta på bland annat Secret cinema. »Det var helt enkelt så att vi hade tillgång till en film som på den tiden inte fanns någonstans på nätet, och bestämde oss för att dela ut den. Sedan dess har vi släppt 195 releaser, och många av dem innehåller ett flertal titlar.« Det första släppet från Cinema grotesque var Bela Tarrs 450 minuter långa *Sátántangó* som vid den tiden ännu inte fanns tillgänglig på dvd.

Liksom Secret cinema sysslar inte Cinema grotesque med den massspridning av nya filmer som så kallade pirater vanligtvis associeras med, utan specialiserar sig på företrädesvis äldre film utanför mittfäran, videokonst, med mera. Det är inte lika mycket piratindustri som gåvoekonomi för de invigda. »För mig blev samlandet snabbt ett intresse, och spridandet också. Det kändes aldrig fel, särskilt som min och hubbens primära fokus ligger på marginaliserad film och film som har mycket begränsad eller ingen kommersiell distribution«, säger Henrik.

Henri Langlois, Georges Franju och Jean Mitry var ansvariga filmsamlare. Från början bestod samlingarna av bara tio filmer men efter några årtionden av grävande i arkiv, vindutrymmen och loppisar var antalet uppe i det tusendubbla. Retrospektiven började bre ut sig på biograferna och filmen som konstform blev medveten om sin egen historia. Man kunde börja titta tillbaka, omvärdera och kanonbilda – skriva (om) filmens egen skapelseberättelse. Tack vare en fortsatt tilltagande dvd-utgivning och såväl auktoriserade som icke-auktorerade webbalternativ skrivs filmhistorien fortfarande om, bisats för bisats. Det kommer den att göra så länge nya ögon ser gamla filmer.

Cinefil, cineast, filmfantast – ljusskyggt barn har många namn. Biografen som historiskt sett varit mörkerrummet framför andra är idag konkurrensutsatt som aldrig förr. Ständigt nya skärmar och visningsfönster stjälar speltid från vita duken och enligt filmprofessorn Thomas Elsaesser är cinefilen nu inne i sin »andra tagning«. Den första tagningen präglades av en total försjunkhet i den upphöjt projicerade Bilden. Man satt i biostolen och stirrade betaget på skuggrelserna och filmidolen var onåbar och ouppnåelig. Tagning två utmärks istället av den deltagarkultur som nya teknologier möjliggör. Bilden är i våra händer och vi kan göra som vi vill med den. Vi kan frysa den och spola i den, klippa sönder och klistra ihop den, rippa och bootlegga den, dela med oss av den till alla filmfans vi känner. Filmidolen sparar vi ner på hårddisken.

Men den första och andra tagningen har ändå en sak gemensam: de kan båda sägas vara frukter av arkivariska landvinningar. Den första tagningen influerades starkt av det franska cinemateket som 1936 grundades ur en filmcirkel.

Henrik säger att Cinema grotesque arbetar efter parollen »by any means necessary« och till följd är inte alltid bildkvaliteten den bästa. Till skillnad från andra grupper på nätet som bara släpper rippa från kommersiella utgåvor, sällar inte Cinema grotesque bort tv-inspelningar eller vhs-transfers. »Detta har, i alla fall enligt mig, gjort att vår samlade portfölj blivit väldigt spännande.« De tar bland annat hjälp av hjälpsamma

NÅGRA VIKTIGA ÖGONBLICK FÖR FILMFANS

1894 – Det första stället med kinetoskop, eller "tittskåp", öppnas i New York

1918 – Det svenska filmarkivet Föreningen för Film och Fonogram bildas

1928 – Agnès Varda föds i Ixelles, Belgien

1935 – Kortmusikalen *La Cucaracha* görs i CMYK-färgsystemet Technicolor

1954 – François Truffaut skriver auteurmanifest i *Cahiers du Cinéma*

1964 – Det svenska cinemateket etableras

1976 – Hemmavideosystemet VHS lanseras

1999 – Fildelningsprotokollet Direct connect grundas

2003 – Bernardo Bertolucci skändar cinefilin i 60-talsåterblicken *Dreamers*

2008 – Argentinska arkivarier hittar en director's cut av *Metropolis*

»Vi kan inte alla ha tillgång till
Cinemateket i Paris, hur gärna vi än vill...«

filmsamlare utanför fildelningsvärlden för att komma över material, och även människor som arbetar i anslutning till olika audiovisuella institutioner. »Det finns även diverse tv-kanaler runt om i världen som faktiskt visar en hel del experimentell film. Dessa är vi inte blyga för att använda som källa för våra rippar.«

Skillnaden mellan nätets arkivister och institutionella filmsamlare är först och främst en fråga om perspektiv. De senare tänker i termer av slutförvaring av filmrullar medan de förra anlägger ett användarperspektiv. Måste. Se. En. Film. Till. Precis som de tidiga filmsamlarna agerar arkivister utanför den institutionella trögrörligheten för att ordna en ställföreträdande övergångslösning i väntan på att filmarkiven någon gång ska digitaliseras och rättigheter klareras.

Det finns dock gott om missnöjescinefiler som framhärdat i sin övertygelse om det digitala hotet. Det är glansdagarna för runt ett halvt sekel sedan som är föremål för de trånsjuka ögonkasterna. För tretton år sedan förklarade till exempel Susan Sontag cinefilin död och begraven – till och med i Paris. Ingen tittar längre på film som vi gjorde en gång i tiden, suckade hon. Hon menade att en inflation i rörlig bild har underminerat filmkonsten och att film inte gör sig lika bra på små skärmar. Må så vara, men de förlovade dagar som hon hänvisade till var förbehållna ett par västerländska storstäder där antalet biografteater var tillräckligt stort och utbudet tillräckligt blandat. »Självklart vore det optimalt om all film kunde ses på det sätt som den gjorts för att se, även om mycket film numera görs med både biografvisning och efterföljande tv-visningar i åtanke. Men det är ju både en praktisk och ekonomisk omöjlighet«, menar Henrik. Och det var först och främst under Sontags heydays i Paris som kalenderbitande filmorienterade verkligen hade en bioterräng att utforska. Så för alla andra kom televisionens och videoapparaten villainträng som en skänk från ovan snarare än en förminskande förbannelse. »Vi kan inte alla ha tillgång till Cinemateket i Paris, hur gärna vi än vill så finns det ingen framtid där ett sådant etablissement finns i alla större städer här i Sverige, eller hur?»

Det går inte. Så om man är intresserad av att se film bortom det som går på bio så är man oftast hänvisad till soffan.»

Med internet har tillgången till rörliga bilder påskyndats ytterligare och de digitala arkiven är under ständig utbyggnad. »Alla filmer kommer enligt mig aldrig att finnas på internet, men helt klart är det så att både internet och nya lagringsformat kommer att hjälpa till att bevara filmer för eftervärlden på ett helt nytt sätt», säger Henrik. Filmer blir mer tillgängliga och visas inte längre under en begränsad period, utan finns alltid att tillgå på en avlägsen server eller den egna hårddisken. Men bara ifall någon sätter fart.

Än svensk film då? Ja, vem bryr sig? Det mesta är alltjämt bortglömt och kommer antagligen så förbli. Kanske går vi inte miste om så mycket alla gånger, men det mest frustrerande för en cinefil är naturligtvis att aldrig säkert få veta. Undantagsvis får vi visserligen möjlighet att titta tillbaka. En del rariteter hittar sin väg till dvd-format via enträget arbete, Sveriges television har sina matinéer och Cinemateket visar ovanligheter med jämna mellanrum. Men det mesta av det gamla blir aldrig aktuellt för visning eller kommersiell utgivning och det gäller inte bara experimentfilm utan också – kanske framförallt – den intressanta konventionella filmen.

På Secret cinema går det inte att göra några häpnadsväckande svenska fynd. Henrik säger att inte heller Cinema grotesque har något specialintresse i svensk film, även om den säkert förekommer. »Bland våra releaser finns Peter Weiss, Rut Hillarp och Gunvor Nelson representerade, bland andra. Så svensk experimentell film har definitivt fått utrymme.»

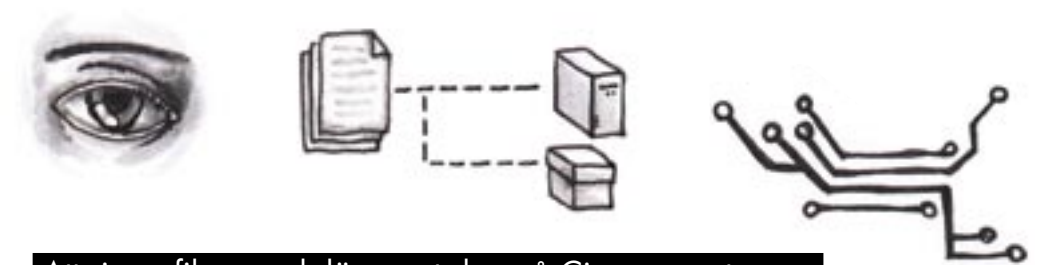
Svenska Filminstitutets hemsida har länge varit helt utan rörligt material. Även om det nu, glädjande nog, sent omsider börjar röra på sig, finns det fortfarande en hel del att förhålla sig otålig till. På svenska betalsajten Headweb är det skralt med inhemsk filmhistoria, med några fina undantag. Se till exempel Börje Larssons thriller *Danssalongen* från 1955 för 39 kronor.

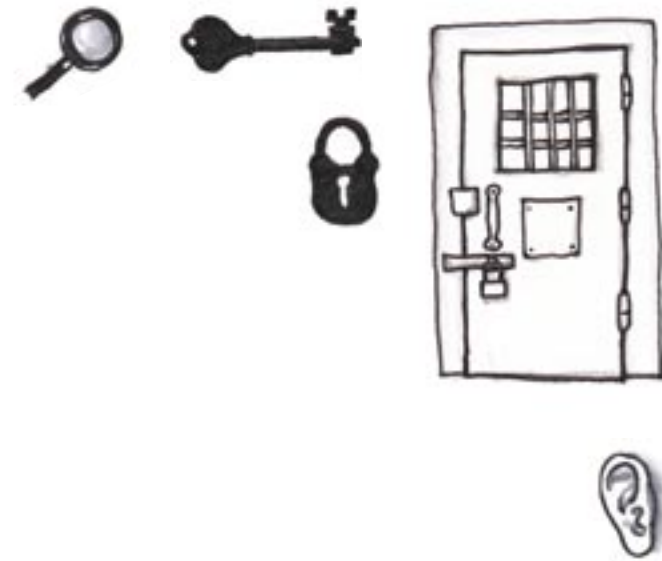
Amatörfilmhistoriker får helt enkelt förlita sig på andra kanaler. Min flickvans farfar, Sven Ström, förser mig ibland med kassar av vhs-kassetter. I en sådan kasse hittade jag en kväll Alf Sjöbergs *Hem från Babylon*. Det är en tidig Sjöberg, och till skillnad från hans mer välkända filmer, såsom *Hets* och *Fröken Julie*, finns den inte utgiven på dvd. Just därför var *Hem från Babylon* ett desto roligare fynd. Medan Sigfrid Siwertz förlaga till filmen, en roman med samma namn från 1923, finns tillgänglig för hemlån från bibliotek är filmen svårare att få tag i. Den senaste gången den visades på tv var i november 2001.

Hade jag alltså arkivismen inom mig? Jo, varför kan inte fler, om så bara en handfull specialintresserade filmfantaster, få upptäcka Alf Sjöbergs film om ingenjören Linus Treffenberg som befinner sig ute i vida världen medan hans i hemlighet trolovade kusin Britta von Wendt är kvar hemma i Mariefred? Och framförallt ta del av en svensk film från 1941 som inte är provinsial – även om dess sensmoral kanske är det – utan utspelar sig under förkrigs-åren och tar sin början i Manchuriet i nordöstra Kina. Samma sak med bildspråket. Enligt Alf Sjöberg själv i Gunnar Lundins och Jan Olssons intervjubok *Regissörens roller* var avsikten att bryta med samtidens svenska »strunt». *Hem från Babylon* är tydligt färgad av framförallt fransk men bitvis också sovjetisk film, av amerikansk musikal samt i en simhoppsssekvens, föreslår Gunnar Lundin, Leni Riefenstahl.

Att ripa filmen och lägga ut den på Cinema grotesque eller Secret cinema är å ena sidan en ideell kulturgärning, å andra sidan olagligt. Vem äger rättigheterna till *Hem från Babylon*? Jag kontaktar Nicolas Debot på dvd-etiketten Studio S som har för vana att leta efter guldkorn i den svenska filmhistorien – och förra varen gav ut Jörn Donners *Män kan inte våldtas* och senast i höstas Hasse Ekmans *Flickan från tredje raden* – och frågar om tips i jakten på rättigheter. »När man sysslar med äldre filmer som vi gör är definitivt den svåraste biten att hitta vem som äger filmerna. Och det vanligaste är att man antingen inte hittar det eller att man upptäcker, när det är svenska klassiker, att SF, Sandrews eller SVT äger rättigheterna. Det går inte att

Att ripa filmen och lägga ut den på Cinema grotesque eller Secret cinema är å ena sidan en ideell kulturgärning, å andra sidan olagligt. Vem äger rättigheterna till *Hem från Babylon*?

köpa från dem.» Han hänvisar till sin kollega som brukar säga att det bara gäller att plocka fram Sherlock Holmes-hatten och förstöringsglaslet. Kollegan, Sven-Erik Olsson, instämmer och fyller i: »Bilag kursar, bilag säljs och rättigheter hamnar hos producenten själv, som dör, och så hamnar den hos änkan, som också dör. Och helt plötsligt bara försvinner filmerna i intet. Filmer som *Cykeltjuven* och *Vi som älskade varann så mycket* tog mig flera år att hitta.»

Hem från Babylon producerades av AB Wivefilm, ett bolag som inte finns mer. AB Wivefilm bildades tidigt 30-tal och var verksamt i nästan tre decennier. Bolagets sista film var 1961 års skandalomsusade *Svenska flickor i Paris* som regisserades av Barbro Boman. Peter Weiss medverkade som bildkompositör men tvädde sina händer efter premiären. AB Wivefilm har alltså försvunnit, men enligt Svenska Filminstitutets databas distribuerar i vart fall Swedish Film AB *Hem från Babylon* på 16 mm. Swedish Film AB företräder i princip alla de stora filmbolagen och handhar visningar i skolor och andra offentliga miljöer. Jag frågar om de kan hjälpa mig räta ut rättighetsröten. Berndt Jacobsson svarar på mitt mail: »I vissa fall kan äldre filmer nog dyka upp hos till exempel SF eller Sandrews, men ibland försvinner de nog helt i det tysta.» Tyvärr har hans kollega som var expert på gamla filmbolag nyligen gått bort. »Vi har väl egentligen bara kvar kopian på 16 mm från gamla tider.»

Just som jag efterforskar som bäst får jag syn

på *Hem från Babylon* i tv-tablan. Filmen ska tv-sändas för första gången på sju år och för fjärde gången någonsin. Jag ringer SVT och frågar vem de betalar. Ingen alls, visar det sig. Enligt ett avtal från 1969 har SVT rätt att sända *Hem från Babylon* hur många gånger de vill och i all evighet. Vem de tecknat avtalet med vill SVT inte avslöja.

Från Sven-Erik Olsson på Studio S får jag i alla fall tipset att höra mig för närmare med Svenska Filminstitutet. Den information som finns tillgänglig på deras filmdatabas är inte alltid uttömmande. Mycket riktigt – från arkivet låter man hälsa att det enligt deras uppgifter är Svea Film HB i Skinnskatteberg som äger rättigheterna till *Hem från Babylon*. Svea Film? Nej, det är inte AB Svea Film som grundades 1931 men gick i golvet som produktionsbolag efter 1957 års *91:an Karlsson slår knock out*. Handelsbolaget Svea Film registrerades så sent som 1995, har inga anställda, ingen F-skattsedel och bara en liten omsättning. Handelsbolagets verksamhet och ändamål beskrivs som »Handel med film och video. Rättigheter och licenser inom media.»

När jag ringer upp Svea Film svarar Sören Carlsson och bekräftar att de äger rättigheterna till *Hem från Babylon*. Han säger att Svea Film är specialiserade inom svensk film från 30-, 40-, 50- och 60-talet och tjänar sina pengar på att licensiera ut sitt material till »visningar här och där», försäljning av stillbilder från filmerna och klipp till olika dokumentärer – både i Sverige

och till intresserade köpare utomlands. »Till exempel har en 18 sekunder lång sekvens från *Svenska flickor i Paris* blivit efterfrågad i både Holland och Schweiz. Det var en cykelhappening med konstnären Jean Tinguely som hade fångats på bild och finns med i filmen», säger Sören Carlsson. Svea Film har inte gett ut någon av sina filmer på dvd men fått en del propäer, bland annat rörande *Kärlekslivets offer* från 1944, en film om könssjukdomarnas härjningar med Nils Hallberg i huvudrollen. »Vi äger också rättigheterna till några andra av Alf Sjöberg filmer: *Den blomstertid*, *Med livet som insats*, *Himlaspelet*. Och så två stycken *Anderssonskans Kalle*.»

Svea Film äger rättigheterna men har inga egna kopior i besittning och när deras film *Expedition Röda havet* från 1956, en dokumentär i färg om Västskustens Dykarklubb äventyr i Röda havet, restaurerades var det Svenska Filminstitutet som betalade. Filmen visades en gång i våras och så en gång i höstas på

Filmhuset, Borgvägen 1, Stockholm, när Filmarkivet fyllde 75 år. Sören Carlsson är besviken över att den inte också visades i Sveriges Television, trots att det var uppe för diskussion. »Det är sorgligt när äldre filmer restaureras för dyra pengar och sedan bara läggs på en hylla.«

Svea Film har i dagsläget inga planer på att ge ut *Hem från Babylon* på dvd. Sören Carlsson säger att Svea Film hittills inte har upplevt några problem med nätpirater och inte vill göra det heller. Jag får en klump i halsen - min arkivism stöter på sentimental patrull. Kanske är inte handel med rättigheter till gamla rullar ett av upphovsrättens viktigaste syften, men om det ska vara på viset får jag nöja mig med att filmdela *Hem från Babylon* på samma sätt som cinefiler gjorde innan internet: till fots eller via post. Det är bara lite mer omständligt, tidsödande och portokrävande. Om någon vill låna en vhs-kassett går det bra att höra av sig på jacob@flm.nu.

En dag sent i november är Secret cinema borta. Det har alltså hänt igen. För medan traditionella filmarkiv alltid lever med inneboende brandfara, råkar digitala samlingar stundom ut för serverrelaterade eller andra haverier. Senast i sensomras var det upphetsad stämning på forumet. På den tiden låg servern nämligen i Kina och inför OS började användare att kritisera den kinesiska diktaturen, trots uppmaningar från moderatorer om att hålla igen på vitriolen just med hänvisning till serverns hemvist och den kinesiska diktaturens omvittnade problem med att ta kritik. Användarna struntade i munkavlen och Cinema obscura, som sajten hette då, försvann. Sedan den sista augusti ifjol var den hur som helst tillbaka i full effekt och med nytt namn.

Men alltså bara för att försvinna på nytt ett par månader senare. På Freaky flicks och andra håll går djungeltrumman: Secret cinema är nere igen. Problemet med serverhotellet ska snart vara ordnat, enligt någon. Men i början av december – fortfarande inget Secret cinema. Som arkiv betraktat är det, på gott och ont, sällsamt obeständigt.

På provisoriska mötesplatsen Cinema Obscura Survivors Support Group som skapades i samband med förra uppehållet finns senaste nytt. I väntan på återkomsten börjar exilmedlemmar dela med sig av Youtube-klipp, gif-animationer och bevingade ord av W.C. Fields. Samtidigt ser signaturen Startak ljus i mörkret och sätter fingret på det största problemet för alla cinefiler som blivit arkivister: »Äntligen har jag tid att titta på några av alla de här filmerna.«

■ Jacob Lundström

*Henrik heter egentligen något annat.
Den gemensamma samlingen på Cinema
grotesque uppgår till ca 48 terabyte.*

FLM:s ÖNSKELISTA – VI VILL SE DESSA RARITETER

Annonsera (1936)

Kvick reklamkomedi av Anders Henriksson. Åke Söderbloms genombrott. Thor Modéens cigarr mycket rolig enligt signaturen Agneta i Göteborgs handel- och sjöfartstidning. Finns inte utgiven på dvd. Visades senaste i tv för nio år sedan.

Den magiska cirkeln (1970)

Action av Per Berglund om Salaligan som härjade i början av 1930-talet. Tomas von Brömssens första stora roll. Finns inte utgiven på dvd. Visades senaste i tv för 19 år sedan.

En och en (1978)

Kollektivt regisserad av Erland Josephsson, Sven Nykvist och Ingrid Thulin. Dömdes ut av svenska kritiker som allt för intellektuellt snacksalig, men såldes till 28 länder. Finns inte utgiven på dvd. Har aldrig visats på tv.

Marmeladupproret (1980)

Erland Josephson regisserade och spelade själv professorn som bestämmer sig för att bli singelmänniska när hans fru ifrågasätter hans val av marmelad. Finns inte utgiven på dvd. Visades senaste på tv för tio år sedan.

Rätten att älska (1956)

Mimi Pollaks film om en stridbar sexualupplysare. Gjord i samarbete med medicinska och pedagogiska myndigheter. En av två svenska långfilmer från 50-talet som regisserades av kvinnor. Finns inte utgiven på dvd. Har aldrig visats på tv.

»Äntligen har jag tid att titta på
några av alla de här filmerna.«

